

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 292.

75de Møde.

Mandagen den 13de Mai.

(Forts.)

Bregendahl (fortsat): Der er aldeles ingen Nødvendighed for at antage denne Lov for Diebliffet. Det er i Loven bestemt, at den først skal træde i Kraft fra Maret 1851; der vil altsaa kunne være Tid til at vedtage en anden Lov om dette Forhold, det vil altsaa ikke gribe forstyrrende ind i den Lov om Hartkornets Ligeliggjørelse, som snart skal gaae til 3die Behandling; hvorimod de Bestemmelser i nærværende Lovudkast, som ere en nødvendig Følge af Hartkornets Ligeliggjørelse, hvilken jo efter det Lovforslag, som afhandler sidstnævnte Sag, først ogsaa træder i Kraft for Maret 1851, — meget let ville inden 1851 kunne blive gennemførte ved en ny Lov.

Naar man vil sammenholde det Lovforslag, der nu foreligger i nærværende Sag, med det Lovforslag, der blev forelagt i nærværende Sag i sin Tid fra Regjeringen, saa vil man see, at der foruden den Tanke at lette Hartkornets Ligeliggjørelse, var en anden Tanke af betydelig praktisk Indsigelse, som har forsvævet Regjeringen ved Lovudkastets Udarbejdelse, det var nemlig den Tanke, at danne en ny Skattebæsis for fremtidige nye Skatter, skøndt af mindre Beløb, og at indføre en fast Skattnorm for Landdistricternes Beskatning og disses Forhold til Kjøbstæderne. Den Tanke, saaledes at indføre en Skatte-Genhed, og en fast Norm for Landdistricternes og Kjøbstædernes Beskatning, er bleven opgivet, idet at Forsamlingen er gaaet ind paa Udvalgets Indstilling i saa Henseende. Der staaer altsaa kun tilbage af Loven det, som skulde udfordres for at lette Ligeliggjørelsen af Hartkornet; men der er, som sagt, Tid nok til at

gjøre det endnu. Forsamlingen har, ved at vedtage Loven ved anden Behandling, forladt den Maade, hvorpaa Regjeringen i Lovudkastet havde søgt at omforme disse flere Skatter, som Loven omhandler. Udvalgets Fleertal har villet stille sig paa det Standpunkt, at man bevarede det bestaaende Skatteforhold saavidt som muligt; det er i Virkeligheden blevet reduceret dertil, at for de forskjellige Classer af Skatteydere, som Loven omhandler, og som efter disse Skatters egentlige Betydning maae ansees at være 5, nemlig, 1) Staden Kjøbenhavn, 2) det uprivilegerede Hartkorn, 3) det tidligere privilegerede Hartkorn, 4) de bevarterede Kjøbstæder og endelig 5) de ikkebevarterede Kjøbstæder, at for disse 5 Skatteclasser, siger jeg, er Bevarelsen af det Bestaaende skeet saaledes, at det kun er Staden Kjøbenhavn, som med Hensyn til Stat staaer i det tidligere Forhold, hvorimod de 4 andre Classers Skatteforhold er blevet aldeles forandret, saa at den Tanke, som man har villet opnaae ved Loven, ikke er opnaaet. Jeg troer derfor det Rigtigste vilde være, at vi lode Sagen gaae tilbage derhen, hvorfra den er kommen og lode Regjeringen fremkomme med et nyt Lovforslag til at ordne dette Forhold, saavidt Ligeliggjørelsen af Hartkornet fordrer dette Forholds Ordning.

Ordføreren: Det vil være umuligt uden at gaae tilbage til Discussionen af de enkelte Punkter, hvilken nu er affuttet, fuldstændigt at imødegaae den Anskuelse, som nu er udtalt af to ærede Talere, nemlig om, at Kjøbstæderne ved det nu forhandlede Lovforslag skulde være stillede ufordeeltligere end Landet. Jeg skal derfor i den Henseende blot indskrænke mig til at henvise til de Discussioner, som tidligere have fundet Sted, og de derved mod hiin Anskuelse anførte Grunde, som fremsatte en bestemt Benægtelse imod, at denne Prægrava-